

Производството е по реда на чл. 58д и сл. от Закон за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

-

Образувано е по жалба на М. ЛЮБ. КР., подадена чрез адв. И.М. - САК, срещу наказателно постановление /НП/ № 21-4332-028292/22.06.2022 г., издадено от началник група към СДВР-ОПП, с което на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от Закон за движението по пътищата /ЗДвП/ на М. Л. КР., ЕГН ***** е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца, за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

Недоволно от така издаденото наказателно постановление е санкционираното физическо лице, което в подадена чрез адв. И.М. – САК жалба, релевира доводи за отмяната му. Сочи се, че в обстоятелствената част на оспореното наказателно постановление не се съдържат данни за дата, на която е прекратена регистрацията на управлявания от жалбоподателя лек автомобил. Навежда се, че санкционираното физическо лице не е знаело, че регистрацията на МПС е прекратена, както и на какво основание.

В съдебно заседание, в което е даден ход на делото по същество, жалбоподателят – М. Л. КР., редовно призован, не се явява. Постъпила е молба от адв. И.М., в която се излага становище за хода на делото, моли се наказателното постановление да бъде отменено и се претендират разноски.

Въззиваемата страна – началник група в СДВР-ОПП, редовно призован, не изпраща представител.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и съображенията на страните, приема за установено следното:

Жалбоподател е М Л К., ЕГН *****, с адрес гр. С**, ул. „****“ № **, вх. **, ет. *, ап. **, притежаващ СУМПС, кат. В, на отчет в СДВР.

На *** г., около 12:04 ч., в гр. София, жалбоподателят управлявал лек автомобил модел/марка „****“, с рег. № ***, собственост на ***, с посока на движение от кв. „****“ към КПП – *****. В близост до бензиностанция „****“, управляваният от жалбоподателя лек автомобил, бил спрян за извършаването на проверка от свидетеля ***, на длъжност „младши автоконтрольор“ към ОПП-СДВР.

В хода на проверката било установено, че лек автомобил модел/марка „****“, с рег. № ***, считано от ***г. бил със служебно прекратена регистрация, поради липсата на сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

При тази хронология на ***г., свидетелят *****, в присъствието на един свидетел и жалбоподателя, съставил Акт за установяване на административно нарушение № 367698/23.01.2022 г., в който било прието за установено, че М. Л. КР., управлявайки моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред е нарушил разпоредбата на чл. 140, ал. 1, пр. 1 ЗДвП. Актът бил връчен на наказаното физическо лице, което го приело с възражения.

С постановление от 23.05.2022 г., прокурор при СРП отказал да образува досъдебно производство и изпратил преписката на ОПП-СДВР.

При идентично описание на нарушението и правна квалификация, началник група към СДВР, издал оспореното наказателно постановление № 21-4332-028292/22.06.2022 г., с което на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 ЗДвП, наложил на М. ЛЮБ. КР. административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца.

Изложената фактическа обстановка, съдът прие за установена въз основа на показанията на свидетеля ***, справка от КАТ – история на регистрацията с рег. № 433200131281/22.12.2022 г., справка картон на водача, постановление за отказ да се образува досъдебно производство, Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г., Заповед № 8121К-13180/29.10.2019 г., и други.

Съдът кредитира показанията на свидетеля Т**, които са логични и достоверни. От същите се установява, че актът не е съставен на място при пътната проверка, осъществена спрямо жалбоподателя, а в един по – късен момент, когато е получена информация, че лекият автомобил е бил със служебно прекратена регистрация.

Видно от представената справка за регистрация на лек автомобил, приобщена към материалите на делото, се установява, че на ***1 г., служебно е била прекратена регистрацията на лек автомобил модел/марка „***а“, с рег. № ***, собственост на ***. Липсват обаче събрани доказателства, от които еднозначно да се изведе, че собственикът на лекия автомобил, респективно жалбоподателят, са били уведомени за служебно прекратената регистрация или са имали възможност да узнаят за настъпилата промяна.

Приложените по делото заповеди, удостоверяват материалната и териториална компетентност на контролния орган.

Воден от горното съдът намира, че жалбоподателят не е осъществил така вмененото му нарушение.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е **допустима**, като подадена от лице с активна процесуална легитимация, в законоустановения срок, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

При разглеждане на дела по оспорени НП, районният съд е винаги инстанция по същество – чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Това означава, че следва да провери законността, т. е. дали правилно са приложени процесуалният и материалният закони, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал. 1 НПК във вр. с чл. 84 ЗАНН.

Съгласно Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, началникът на група „Административнонаказателна дейност“ в СДВР - ОПП, е овластен да издава наказателни постановления за нарушения по ЗДвП, а от Заповед № 8121К-13180/23.10.2019 г., се установява, че Г***служване“ към ОПП - СДВР, считано от 29.10.2019 г.

Наказателно постановление е издадено в хипотезата на чл. 36, ал. 2 ЗАНН, на основание постановлението за отказ да се образува досъдебно производство от ***г., от която дата тече и шестмесечният срок за издаване на оспореното НП № 21-4332-028292/22.06.2022 г.

Административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП, която регламентира, че по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места, а в чл. 175, ал. 3, пр. 1 ЗДвП е предвидено налагането на административно наказание на водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред.

В процесния случай, регистрацията на управлявания от жалбоподателя лек автомобил е била прекратена служебно, на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП, поради липсата на сключен/прекратен/подновен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. От своя страна и в разпоредбата на чл. 143, ал. 10 ЗДвП, както и в чл. 574, ал. 10 КЗ, е въведено задължение на компетентния орган да уведоми

собственика на пътното превозно средство, че регистрацията на ППС ще бъде прекратена служебно на конкретна дата, в случай, че не бъдат предприети активни действия от негова страна. В хода на съдебното следствие не бе доказано, че собственикът на лекия автомобил е бил уведомен за настъпилата промяна, от което следва, че същият не е могъл да съобрази поведението си с разпоредбите на ЗДвП, както и да уведоми лицата, които използват лекия автомобил.

Макар и безспорно да бе установено, че от обективна страна на 2*** г., около 12:04 ч., в гр. С**, жалбоподателят е управлявал лек автомобил модел/марка „***“, с рег. № ***, със служебно прекратена регистрацията, считано от *** г., то не са събраха доказателства, че същият е осъществил така вмененото му нарушение – виновно.

Съгласно Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. на Върховния административен съд - ОСС от НК на ВКС и I и II колегии на ВАС - „В случаите, когато няма доказателства, че прекратяването на регистрацията е било съобщено на собственика на моторно превозно средство от отдел „Пътна полиция“ или не се докаже по друг начин узнаването за служебното прекратяване на регистрацията, деянието по чл. 175, ал. 3 ЗДвП ще е несъставомерно.“

Воден от горното поради липсата на съставомерност на нарушението, то оспореното наказателно постановление следва да бъде отменено.

При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 ЗАНН вр. чл. 143, ал. 1 АПК, въззиваемата страна, следва да бъде осъдена да заплати, направените от жалбоподателя разноски, представляващи адвокатско възнаграждение. Видно от сключения Договор за правна помощ и съдействие и представения списък с разноски, М. ЛЮБ. КР. е заплатил на адв. И.М. , сумата в размер на 550 лв.